АБЕТКА ТРАВИ

Забули, що прив’язані до трав,
Попід ногами кільчаться легенди,
Нас хтось скосив, але не роз’єднав —
Буркун, гірчак, любисток, андромеда…

Вдихнеш ту старожитню гіркоту,
Разом із нею буявіння літа.
Пірнеш у сну скуйовджену скирту,
Тебе вдихне у себе нечуйвітер.

І вже не ти розписуєш рядки,
Смарагдові змальовуєш пейзажі,
Крізь шкіру пробиваються ростки,
І безмір зеленавих відображень —

У крапелинах срібної роси.
А косарі здається ще далеко…
Для їхньої точеної коси
Однаково – плакун це чи грабельки.

Лиш горицвіт біжить напереріз,
Так кров біжить… Так висиха рутвиця…
І не роса, а повні очі сліз
В родовика… Опісля косовиці…

Наталя Дзюбенко-Мейс